

2 blöð qto. Reykjavík, 24. mars 1934.

Það vaud kemur um land allt í fyrri vetur, að mig varstadi „Kisa rimm“, soat-
an Kott, sem vogar rimm í þund, því ég auglýsti hann, m. a. í útvarpinum.
Ég var á hnotstögnum allan tæðinn að svara eftir Kettinum; fjórir barna
hér í nágrenninum komu með sínum Kottum hvort, jafnvel snyðuvita Ketti, því
þau vildu vitanlega vinna til verðlarmanna sem ég hét þeim er fjórir Kottim.
Þá var svo við dag einn, ^{er} ég var á gangi hjá húsinu nr. 2 við Baldursgötu,
að ég sé svartan Kott, svo lítsan „Kisa rimm“, að ég var samfordur um, að mi
hefði ég fundid hann. Ég sagði því við telpan eitra, í 5-6 barnahöpi, er þar
var: „Hvad er þetta? Er hann þá hérna, Kotturinn afþar?“
„Hei, nei“, sagði telpan, „Þessi Kottur í heima í húsinu því árna!“ og
benti hún á eitt húsið.

Því ég var í Kottinum, stöðadi hann í Kloti og í Kring, en vaud samt elsti
alvör einn viss ~~er~~ í minni seft einn og ég var áður um það, að þetta vdr
Kotturinn minn. En líkur voru þeir: Sköpsulagid einn, sama greindin í
augnum þeirra beggja, hvítu blottirinn í öllum fám, í hokku og hálsi; allt
virkist mér þetta alltaf einn á báðum. Ég átti því bap með að frúa Telpanni og
spavidi hana: „Hvad ~~er~~ ^{er} þetta gómmat, telpan mín og hvort gómmat ~~er~~ ^{er} þú hvort í þú?“
Hvo gómmat ~~er~~ ^{er} telpan mín, og hvort í þú?“

Ég er á 7. árinu og hann Þorsteinnur Þjórtsson frá Þeðnum á mig; hann býr
í þessu húsi (nr. 5).“

„Hvernig veistu að þessi Kottur í heima heima? Hefirdu þetta hann leugi?“

Telpan vaud alvöruleg í svipi og sagði mig Kottosteinlega:

„Já, já, ég hef þetta hann í mörg ár og mi stóð ég segja yður: Hann Þor-
steinn Jónsson bankaritari í Kaupbankanum - hann er bróðir hann Magnússon
þrófessors - fann einn sinni flakingskott, óstöps horadan og svangar og

fóir með hann heim til sín, á hann upp og fóir östíðs vel með hann, þeir
 þeirni tíðnumum þykir svo domalaust vort um þessi - og held að þau
 elsti alla þessi, og mér þykir líka dálitill vort um þá - Já, þessi
 Káttur, sem hann þortleim fann og þau ^{hjórn} eru upp, átti 90 þettlinga
 alls, meðan hann lifði og hann var anna - - nei, það er ég að
 segja! - Hann var langanna þessa Káttar! - - "

Með þessu þótti mér telpan fara svo ein, andleg og góð nóð fyrir máli
 sínu, að ég slépti Káttinum og hugaði sem svo, er ég stíldi við þessum
 og Káttinum:

Þetta er að dæmdulegt barn og ég vilði östíð, að ég hitti sem oftast
 annan eins dýravin, svo stíðlingsgóðan og stíðmentalegan, að geta
 málið lífiferil dýrsins langt fram í eftir, mér að segja, áttuð eig
 og það nýj
 dæmduð, á þó, að hér var elsti einungis um ömmu, heldur langömmu þess að
 koda. En most fundaði mig þó á þó, hvo þessum var mntugad að sjá
 mér fram á hversu ^{míllis} góðs dýrvinis þau vort, Þortleim Jóns son Carlá-
 wítar og Herra hans, en það vissi ég nú reyndar áttuð.

Samu lagið sem soga þessi gjórdið, kom "svanti klisi minn" heim,
 eftir 6 daga úti við, og vissi enginn hvar hann hafði, alid "Káttinum"
 allan fram tína. Hann félti enga hirtingu, heldur var á móti
 honum þelid með fognandi og fegniskenndu og honum gótt þá - eins
 og reyndar eftir - á uppsátaldsfodu hans: Sándinum og njónu! En
 23 klónum Kóstaði þessi, tíu" hans húbóundur hans í auglýsinga Kóstaði
 og var þá elsti eftir falið: Heintur hans vort þeim mér vóru.

Reykjavík, 24. mars 1934.
 J. M. Jónsson.